

Codex Juris Canonici Pii X. Pontificis Maximi iussu digestus Benedict Papae XV. auctoritate promulgatus, praefatione, fontium annotatione et iudice analytico-alphabetico ab Emo Petro Card. Gasparri auctus.

Aztán 1918. év tavaszán Serédi Jusztinián a spanyol kormány védelme alatt hazajött Magyarországra és katonalelkész lett az esztergomi táborban. Itt érte nemzete gyászos összeomlása. Pannonhalmára vonult, ahonnan később ismét visszatért Rómába.

Folytatta tovább a munkát. A szent Anzelm kollégiumban Bastien Péter jogi tanszékén tanított. Kidolgozta a magyar bencésrend statutumait. Mint magyar követségi tanácsos intézett száz, meg száz ügyet. És mint Rómában lakó magyar ember, akinek nemes szíve minden hozzája forduló számára tárva volt, intézett még sokkal többet. Szent Pál tanácsát követte: mindenkinek mindene akart lenni.

Emellett készült a másik nagy munka, a törvénykönyv összegyűjtött forrásainak kiadása, a Codicis Juris Canonici Fontes. Ennek kiadása most folyik, most jelenik meg az utolsó, a 7-ik kötete.

A források gyűjteményének sajtó alá rendezésében is nagy szerepe volt Serédi Jusztiniánnak. A közelmúlt hónapokban, mikor idehaza nevét már szárnyra vette a hír, ő csendesen dolgozott Rómában mindaddig, míg ezt a munkáját is befejezte.

Vége leírta az utolsó mondatot. Pontot tett munkája végére. És XI. Pius pápa a kiváló jogtudóst bíborral díszítette fel. A fiatal tudós felkelt íróasztala mellől, ahol annyi évet töltött szakadatlan munkában és fejét alázatosan lehajtva, lépdelt fel az egyházfejedelmi trónushoz.

A pápa visszaadja nekünk őt, aki a miénk volt. Elküldi hozzánk, hogy hatalmas tudásával, amelyet az örök városban gyűjtött, kormányozza a magyar katolikus egyházat és lelkében megerősítse roskadozó nemzetét, melyet oly nagyon szeret.

Bognár Cecil Pál.

SZEGÉNY, MAGÁNOS CSILLAG.

*Szegény, magános, kósza csillag.
Nem hívhat már senkit se társúl.
Csak fagy és sorvad, mint az illat.
Csak fagy, kopik, fakúl, és árvúl.
Napok hervadnak, napok nyílnak.
S mit se tud a vizasztalásról.
Napok hervadnak, napok nyílnak.
S ő fagy, kopik, akár az illat.*

*Miért bolyong, maga sem sejtí.
Oly céltalan jár, s oly hiában.
Míg egyszer az ég földre ejti.
Leejti a nagy éjtszakában.
S az ég is, föld is elfelejti.
Hisz úgy bolyongott egymagában.
S ki néma, bús ölébe rejti,
még az idő is elfelejti.*

(Kolozsvár.)

Walter Gyula.